

[Askjær Jørgensen]

Som miljøministeren er bekendt med, er det af fremskridtspartiets næstformand i gruppebestyrelsen blevet pålagt partiets medlemmer af finansudvalget at gøre alt muligt for at forhindre bevillinger til miljøministeriet og de underlagte styrelser, så længe man i miljøministeriet har så megen overskudskapacitet økonomisk og mandskabsmæssigt, at man har mulighed for at bruge tid på så fjolde sager som den, man har kort mod Ankerfjer, og så længe man så groft forsøger at genere erhvervsvirksomheder i disses lovlige virke til gavn for samfundet.

Askjær Jørgensen (FP):

Ja, umiddelbart kunne man tro, at det var en lille sag – den har jo sit udgangspunkt i en lille bitte fjer. Men når man erfarer, at der kan foreses sag mod en dansk erhvervsvirksomhed, fordi en svensk lystfisker har ment, at en fjer, der sad på en fiskekrog eller noget andet, man bruger til at fiske med, skulle være fra en speciel fugl, og man henvender sig til en eller anden svensk ekspert og sporer det via politiet i det ene land og i det andet land osv., så bliver man noget chokeret. At der skal rejses sigtelse mod en erhvervsdrivende og direktøren skal slæbes for retten, fordi man i et fjernt land har opdrættet nogle fugle og solgt fjerene til en virksomhed, der handler med fjer til fiskeredskaaber, at det virkelig kan finde sted, at en styrelse underlagt et dansk ministerium kan følge sådan noget op i form af en retssag mod en erhvervsvirksomhed, har rystet mig fantastisk, og jeg glæder mig til at høre ministeren her sige, at det aldrig skal gentage sig.

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg er forbavset over den tone, spørgsmålet er holdt i – eller rettere sagt: jeg ville være det, hvis ikke jeg havde bemærket, at det var stillet af et medlem af fremskridtspartiet.

Som bekendt er en lang række af Jordens dyrearter truet af udryddelse, og en helt ekstraordinær indsats på internationalt plan er nødvendig, hvis denne udvikling skal afværges. Danmark har derfor sammen med andre lande, i alt ca. 60, indgået den såkaldte Washingtonkonvention til beskyttelse af udryddelsestruede vilde dyr og planter, og til opfølgning af vore traktatlige forpligtelser har miljøministeriet udstedt de nødvendige be-

kendtgørelser om kontrol med ind- og udførsel af de pågældende arter.

Om fredningsstyrelsens praksis på det pågældende område vil jeg da gerne oplyse, at man det første års tid efter bekendtgørelsens ikrafttræden så det som en meget vigtig opgave, at forhandlerne her i landet blev opmærksomme på, at der nu var ganske bestemte regler for disse dyr og planter. Sager blev derfor afgjort i mindelighed uden egentlig tiltalerejsning. Men efter denne indkøringsperiode har ministeriet anset det for nødvendigt at rejse sager for at sikre, at reglerne bliver overholdt.

Fredningsstyrelsen har ved administrationen af bekendtgørelsen et fortræffeligt samarbejde med toldvæsenet. Ikke desto mindre er det en kendsgerning, at smugleri af truede dyr og plantearter finder sted. Washingtonkonventionen står og falder ganske enkelt med en effektiv håndhævelse i de tilsluttede lande, og det er nødvendigt, at de forhandlere, der berøres af forbuddene, helt forstår reglerne og respekterer dem, og miljøministeriet må derfor skride ind over for de overtrædelser, der konstateres her i landet.

Lad mig om den konkrete sag oplyse, at det drejer sig om fuglearten Sonnerats junglehøne. Nakkefjerene fra denne fugl, der kun lever i den sydlige del af Indien, har været en efterspurgt vare til fluebinding, især til laksefiskeri, og arten er truet af udslættelse.

Da fredningsstyrelsen i 1979 blev opmærksom på, at et dansk firma forhandlede nakkeskind af denne junglehøne, drog styrelsen, som den er forpligtet til, omsorg for, at sagen blev gjort til genstand for en politimæssig undersøgelse. Der blev herefter rejst tiltale mod firmaet for uden fredningsstyrelsens tilladelse at have indført, udført og solgt de pågældende fjer. Ved Ringsted rets dom fandtes tiltalens rigtighed godtgjort, og firmaet fik fortjenesten ved salget og restbeholdningen af nakkeskindene konfiskeret og blev idømt en advarsel. Det er jo da heldigvis sådan, at det er domstolene, der har det sidste, afgørende ord i sager af denne art.

På den baggrund, jeg her har gengivet, finder jeg ikke noget grundlag for at ændre miljøministeriets praksis på dette område.

Askjær Jørgensen (FP):

Ja, jeg finder det ikke nogen steder godtgjort, at det ikke var haner, der var tale om.